v čsl. službě státní, se zákon č. 89/1919 o jmenování oficiantů úředníky nevztahuje.

(Nález ze dne 2. ledna 1926 č. 25.244/25.)

Věc: Julius J. v P. proti ministerstvu vnitra stran jmenování úředníkem.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l — bývalý župní kancelářský úředník — žádal podáním ze 4. června 1920, řízeným na min. pro Slov., aby byl do státní služby jako správce k služnovskému úřadu ve St. definitivně vyjmenován. Když došlo k def. jmenování kancelářských úředníků při politické správě na Slovensku, st-l do systemisovaného stavu kancelářských úředníků převzat nebyl, ale byl zaznamenán ku přeložení na trvalý odpočinek. Na základě zmocnění min. vnitra z 30. prosince 1920 byl dekretem min. pro Slov. z 22. dubna 1921 jmenován s platností od 1. srpna 1920 oficiantem 12. platového stupně v systemisovaném stavu kancelářských oficiantů politické správy na Slovensku s podotknutím, že na jeho služ. poměr platí nařízení z 25. ledna 1914 č. 21 ř. z. a příslušná k tomu nařízení. Dne 31. května 1921 složil st-l slib oficiantský.

Žádostí z 27. prosince 1923 domáhal se st-l. aby vzhledem k jeho předcházející služ. době byl na základě zákona č. 89/1919 jmenován kancelářským úředníkem. Žádost ta byla nař. rozhodnutím zamítnuta, poněvadž žadatel byl dne 26. února 1919, to jest v den, kdy zákon č. 89/1919 nabyl účinnosti, zaměstnancem župním a nikoli zaměstnancem státním, takže nejsou dány u něho předpoklady § 1. případně 4. tohoto zákona.

Nss neshledal stížnost odůvodněnou.

Předpis §§ 1 resp. 4 st-lem dovolávaného zákona č. 89/1919 vztahuje se jen na ony vrchní oficianty, oficianty a kancelář. pomocníky státních úřadů a ústavů, pokud se na ně vztahuje nař. min. z 25. ledna 1914 č. 21 ř. z., kteří v tomto služ. poměru byli v den vyhlášení zákona č. 89/1919, t. j. v den 26. února 1919 a vyhovovali ostatním podmínkám tam stanoveným. Platnost předpisů tohoto zákona rozšířena byla nařízením ze 17. prosince 1920 č. 650 a z 11. srpna 1921 č. 275 Sb. jen na převzaté diurnisty a manipulanty býv. státu uherského. St-l nebyl v den 26. února 1919 ve služ. poměru vrchního oficianta, oficianta nebo kancelářského pomocníka ve smyslu zákona č. 89/1919, nenáležel ani do kategorie oněch smluvních zaměstnanců býv. státu uherského, na něž shora zmíněnými nařízeními vlády platnost cit. zákona č. 89/1919 byla rozšířena, ježto až do 31. července 1920, jak sám ve stížnosti uvádí, byl kancelářským úřednikem župním. Nemůže tedy ze zákona č. 89/1919 odvozovati nárok na jmenování kancelářským úředníkem a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou. — —

č. 5259.

Státní zaměstnanci: * Drahotní příspěvek do 24. roku nepřísluší na syna, který po maturitě gymnasiální konal studia na kursu knihovnickém, pak na kursu obchodním a potom teprve na universitě.

(Nález ze dne 2. ledna 1926 č. 25247/25.)

Prejudikatura: Boh. 4504 adm.

Věc: Jindřich W. v L. proti ministerstvu financí stran drahotní výpomoci.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-li byl podle § 6 zákona č. 394/1922 zastaven drahotní příspěvek na syna Jana narozeného r. 1900, poněvadž jeho studium na právnické fakultě německé university v Praze nelze považovati za normálně započaté a bez přerušení konané.

St-l ve stížnosti namítá, že syn Jan — chtěje co nejdříve se samostatně živiti — po gymnasijní maturitě studoval na knihovnické škole a zde složil zkoušku. Poněvadž nemohl dosíci místa knihovníka, poslouchal roku 1922/23 abiturientní kurs na obch. akademii v Ú. a když ani to mu nepomohlo k místu, byl r. 1923 zapsán jako posluchač na právnické fakultě, kde nyní normálně studuje. St-l má za to, že zák. 394/22 chtěl úředníkům poskytnouti výhody — že zákon stanoví pouze zánik drah. přídavku z titulu studií dosažením 24. roku dítěte, — nežádá však, aby studie byly v organické souvislosti.

Nss neuznal stížnost důvodnou, neboť nárok na drah. přídavky za dobu studií podle § 6 cit. zák. přísluší za dítě starší 18 let jen, když studuje na učilišti s řádným prospěchem a jen na dobu potřebnou k dokončení studií normálně započatých a nepřetržitě konaných. Zákon neposkytuje tedy za děti studující od 18 do 24 let drah. příspěvek bezvýjimečně, nýbrž žádá, aby studium bylo na určitém učilišti normálně započato a nepřetržitě konáno, při čemž dlužno v úvahu bráti studie jako celek (srovn. nález Boh. 4504 adm.).

Dle zásady té ze zákona dovozené mohl by st-l činiti nárok na drah. přídavek za syna Jana, kdyby tyž bezprostředně po gymnasijní maturitě byl nastoupil studium na universitě. nikoli však, když po maturitě studoval dříve na dvou jiných učilištích, neboť studiem na knihovnické škole následujícím na gymnasijní maturitu byl nárok dle § 6 odst. 1 cit. zák. za syna Jana konsumován i tehdy, když studium to skončil než dovršil 24. rok.

Č. 5260.

Daň z přírůstku hodnoty: Ani podle dávkového řádu č. 143/1922 není úroda od půdy neoddělená »příslušenstvím« (ve smyslu §5, posl. odst. dávk. řádu).

(Nález ze dne 2. ledna 1926 č. 25.380/25.)

Prejudikatura: Boh. 629 adm.

Věc: Josef a Štěpánka J. v Z. (adv. Dr. Jos. Sixta z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Platebním rozkazem zem. insp. z 9. dubna 1924 byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty z převodu usedlosti čp. ... v Z. st-li kupní smlouvou z 19. června 1923 zcizené, částkou 3486 K 50 h a byla při tom cena za úrodu ve smlouvě zvlášť 50.000 K uvedená ke zcizovací ceně nemovitostí 120.000 K připočtena. Odvoláním byl připočet